

et Par Bemærkninger. Det er meget ofte bleven udtalt, at vi ikke kunde give en Invalidelov førend vi vidste Antallet paa Invaliderne, for det Første, fordi Krigen ikke var tilende, og for det Andet, fordi der ikke var opgivet, hvor stort et Antal allerede de nærværende Invalider vilde beløbe sig til, og det altsaa vilde være umuligt at bestemme, om Statskassen kan bære denne Byrde eller ikke. Det forekommer mig virkelig, at denne Paaastand er aldeles paa sin urette Plads. Jeg deler ganske de Ansættelser, som ere udtalte af den ærede Rigsdagsmand for Københavns 9de District, (Fenger) at en Invalidelov synes at være en nødvendig Følge af at føre Krig, og ligesaa uadskilleligt derfra, som f. Ex. Kugler, Bomber og andre Udelæggelsesmidler, hvormed man danner Invalider. Naar der iøvrigt er talt om denne Byrdes saa overordentlige Størrelse, maa jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at Beløbet er calculeret til 90,000 Rbd.: men skulde det endog løbe op til 200,000 Rbd., hvilket er høist usandsynligt, saa vilde det paa Danmarks 1,400,000 Indvaanere neppe udgjøre 14 $\frac{1}{2}$ pr. Individ; og kan Staten fordrø, at den ene Borger skal opoffre sit Liv eller sine Læmmer for den, saa kan den vist ogsaa med Villighed fordrø, at de andre Borgere skulle opoffre 14 $\frac{1}{2}$ aarlig til Invaliderne. Det er mig overhovedet aldeles ubegribeligt, hvad Hensigten er med det Raab, at man ruinerer Staten ved at sikkre Invaliderne en passende Pension. Vi votere over en Sines Millioner om Aaret til andre Statsotemed, og da tales der ikke om at Staten ruineres derved, fordi Ruinen Gud stee Lov ligger saa fjernt, at der fornødtigviis neppe kan være Tale om samme; men aldrig saafnart fordrøes der 4 $\frac{1}{2}$ pr. Individ til Invaliderne, forinden der tales om, at Staten ruineres, og hvorfor hører man denne Tale? Fordi Forsørgelsespligten imod Invaliderne ikke staaer saa levende for de ærede Medlemmer, som den burde (So!). Der siges: „So!“, ligesom der ogsaa siges: „So!“, da jeg spurgte om Invalidentensionen ruinerede Staten; men jeg maa udbede mig Grunde istedetfor „Paaastand“, saa skal jeg med Fornøielse forsøge at imødegaae dem.

Tscherning: Det vil vist hverken være

mit eller Nogen heri Thinget muligt, at kunne opgive det ærede Medlem, hvilke af de 14 $\frac{1}{2}$, som udredes pr. Individ, der netop ere de 14 $\frac{1}{2}$, som ruinere; men hvad der er fuldkommen vist, det er, at naar man bliver ved, pr. Individ at tage 14 $\frac{1}{2}$ og 14 $\frac{1}{2}$ og atter 14 $\frac{1}{2}$, saa ruinerer man især de Individier, som ikke have 14 $\frac{1}{2}$ at give bort, (Hør!) thi naar man taler om Individier, taler man ogsaa om det Barn, som er en Time gammelt, og om at tage 14 $\frac{1}{2}$ fra dette Barn. Det er ganske vist, at der neppe er Nogen, som jo føler den Pligt, som er forbunden med at underholde og ernære de Invalider, som Krigen medfører. (Hør!) Den første Følelse, som det skulde bringe til, det er at undgaae Krig, hvor man kan. (Hør! Ja!) Det Næste, man skal gjøre ved en saadan Undersøgelse, som vi her have, det er, at gjøre sig Umage for, ikke at friste den ind paa Følelsens Gebeet, thi der hører den efter sin Natur ikke hjemme, og der behøver den ikke at bringes hen; men paa den nægterne Dverveielsses Gebeet, skulde vi føre den hen, og saa skulde vi først spørge: ere da heri Landet vore Invalider uforsørgede, selv om der ikke bliver gjort mere for dem, end der er gjort i de Krige, Landet før har ført, (Hør!) har da Landet saaledes kastet sine Sønner fra sig i en tidligere Tid — thi det er ikke første Gang, ikke engang i min Levetid, at der har været haard Kamp — og lider Invaliden mere ved den Forsørgelse, som gives ham, end den Mand, som forlader Kone og Børn og lader dem blive hjemme? Og spørger man vore Almuesfolk, om de frygte meest, eller lide meest under Erindringen om deres Esterladte, medens de leve, eller for, hvad der skal stee, naar de ere døde, saa har jeg hørt, under Omstændigheder af denne Art, mangen en Almuesmand sige: „sørg for mine Esterladte, medens jeg lever; vor Herre sørger nok for dem, naar jeg er død.“ Det er iøvrigt Noget, som virkelig karakteriserer den menige Mand, det er denne simple naturlige Hengivenhed i en almægtig Styrelse, i en Skæbnes Haand, som man ikke kan rokke, og en dyb Dverbeviisning om, at naar han ikke er mere til og ikke kan sørge for Sine, vil der falde Krummer til dem andetsteds fra. Det er altfor haardt, naar man her virkelig